

Fragment uit Tine Lefebvre, *Voor de nieuwe maan*, Pelckmans, 2023.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

EEN

Zusje

Boven op Bores' rug, net op de plek waar vleugels hadden gezeten als hij een elfje was geweest, zit een bult. Een kleine bochel waardoor het lijkt alsof hij voortdurend een lichte buiging maakt en tegelijkertijd de hele wereld op zijn schouders draagt.

De bult zit er sinds kort. Daarvoor liep Bores gewoon rechtop zoals elke andere jongen dat doet: met zijn kruin parallel aan de stammen van de bomen en het puntje van zijn neus naar de wolken gericht. De enige manier waarop je de wereld rondom je volledig in je op kunt nemen.

Maar toen beslisten Mama en Papa dat het eiland te

groot was. Te groot, in ieder geval, om er enkel met zijn drietjes en een hond te wonen. Ze zeiden nog iets over hoeveel plek ze in hun harten hadden, maar Bores was toen al naar de steiger gerend.

Grote harten, bah.

Dus daar zit hij nu. Maandagmiddag, voeten in het water, bultje vol zorgen op zijn rug.

De steentjes die hij met alle kracht naar het water keilt, willen maar niet op het oppervlak ketsen. Hij hoort al enkele minuten het geronk van Papa's motorbootje luider worden. Als hij goed heeft geteld, legt het bootje over exact honderdzesendertig tellen aan bij de steiger.

Bores woont met zijn ouders en Vrijdag, de hond, op een klein eiland in het Zondermeer. Zijn ouders bouwden het eiland zelf, helemaal van nul. Er is een woonhuis met een groot terras op palen, waar Papa altijd Bores' dikke, blonde haar knipt met behulp van een bloempot. Links van het huis staat een grote moestuin en rechts een lange schuur waarin Mama boten bouwt en Papa pottenbakt. Op het puntje van het eiland ligt een strand dat precies groot genoeg is om er een zandkasteel met een gracht te bouwen. In de duinen erachter staat een vuurtoren, vanwaaruit je net boven de bomen aan land kunt kijken.

Bores' favoriete plek is echter het dak van het boot-

huis, vlak naast de steiger. Hij picknickt er vaak samen met Vrijdag en krijgt nog altijd kriebels in zijn buik als hij vanaf het dak naar beneden duikt in het water. Zijn recordtijd om een toertje rond het eiland te zwemmen is drie minuten.

Bores is - sorry: was - enig kind en dat heeft hij altijd prima gevonden. Hij kan helemaal alleen de pan met pudding schoonlikken, hij kan altijd boven in het stapelbed en er is niemand die zijn dominostenen omverloopt. Broertjes of zusjes zijn alleen maar een last. Als het van hem afhangt, hoeft er niemand meer bij.

Hij heeft de voorbije weken elke dag gewenst dat zijn zusje er niet komt. Dat vraagt hij aan Oma Zalig in de hemel. Vanmorgen heeft hij het ook gedaan: knielen op de bolletjesmat in zijn kamer, handen vouwen en heel hard denken: alsjeblijft geen zusje alsjeblijft geen zusje alsjeblijftgeenzusje.

En dat zusje komt nu over honderdveertien tellen aan.

Achter hem weerklinkt gekletter, gevolgd door gevloek. Bores ziet over zijn schouder hoe Mama de scherven van een bloempot bij elkaar veegt. Haar handen trillen. Zij heeft vast ook Papa's boot gehoord, maar probeert dat te negeren. Straks komt ze waarschijnlijk heel vrolijk naar buiten en zal ze doen alsof er niets aan de hand is. Alsof niet plots hun hele leven overhoop wordt gegooid.

Nog negenennegentig tellen.

Even verderop komt Vrijdag de trapjes bij de keukendeur afgesloft. De hond sjokt loom over de steiger tot bij Bores en legt zijn kop in Bores' schoot. Zijn donkerbruine krullen voelen nog vochtig van zijn duik in het meer die ochtend. Bores geeft een zacht klopje op zijn rug.

Lieve, trouwe Vrijdag.

Een hond is alles wat hij nodig heeft. Die slaapt gewoon in het onderste bed en likt enkel de pan uit als Bores niet oplet.

Mama heeft haar gevecht met de scherven opgegeven en komt nu ook de steiger op. Bores moet omhoogkijken om haar goed te kunnen zien. Ze draagt een rode bloemetjesjurk tot net boven haar enkels. Haar voetzolen kleuren grijs van een zomer op blote voeten en in haar haren, op de plukken waar ze citroensap heeft gedruppeld, zitten strepen honingblond. Ze houdt een hand boven haar ogen tegen de zon, hoewel dat door de brede strohoed op haar hoofd eigenlijk niet hoeft.

"Zie je ze al, lieverd?" vraagt ze.

Nog eenenveertig tellen.

Het geronk klinkt luider nu. In de bocht van de rivier die uitmondt in het Zondermeer komt Papa's bootje in zicht. Hij zit achterin en leunt tegen de motor. Voorin zit

een meisje met een gele regenjas en regenhoed stijf rechtop.

Vrijdag veert op en blaft opgewonden terwijl hij over de steiger heen en weer rent. Mama neemt haar hoed af om ermee te zwaaien. Bores en zijn bult kijken alleen maar.

Nog dertien tellen.

Papa draait de motor uit. De boot glijdt stil verder tot de boeg tegen het trapje bij de steiger botst.

"Daar zijn jullie eindelijk!" zegt Mama verrukt.

Bores staat op. Hij stopt zijn handen in zijn zakken en kijkt met een stormgezicht hoe Papa het bootje vastbindt aan de ladder.

Mama hijst het meisje onder haar oksels uit de boot en zet haar veilig op de steiger. De rode regenlaarzen die ze draagt zijn duidelijk te groot, maar dankzij de stevig aangesnoerde veters blijven ze netjes aan haar voeten zitten. Haar zwarte haren zijn in twee lange paardenstaarten gebonden.

Vanonder haar regenhoed staart het meisje naar Bores. Ze knippert niet met haar ogen. In haar linkerhand houdt ze een emmer die tot aan de rand gevuld is met water.

"Hallo, ik Maan," zegt het meisje. Haar woorden klinken wat gek, alsof haar tong nog aan hun vorm moet wennen. Ze steekt de emmer uit naar Bores. "Ik rivier

voor jou meebreng."

Bores gaat op zijn tenen staan om de inhoud van de emmer wat beter te kunnen bekijken. "Daar past de rivier niet in," zegt hij.

"Jawel." Maan knikt zo driftig dat haar glanzende staarten ervan heen en weer wippen. "Ik emmer hele tocht in water hang, dus echt hele rivier," zegt ze.

"Je kunt helemaal niet..." begint Bores, maar Mama onderbreekt hem.

Ze klapt vrolijk in haar handen en omhelst Maan. Er klotst een stuk van de rivier uit haar emmer.

"We zijn zo blij dat je er bent, lieve Maan," zegt ze, terwijl ze het meisje voorgaat op de trap naar de keuken. "Je hebt vast honger, niet?"

Bores heeft geen zin meer in de pannenkoeken die ze die ochtend hebben gebakken. Hij kan enkel kijken hoe Maan haar laarzen uittrekt, ze bij elkaar zet op de bovenste trede - zijn trede - en de rivier er voorzichtig naast plaatst.

Met zijn handen nog steeds in zijn zakken schopt hij een steentje weg. Deze keer lukt het keilen wel. Het steentje tikt drie keer op het water voor het met een bijna onhoorbare *blop* naar de bodem zinkt.

Een Landrot op het eiland. Vreselijk.